Καὶ εἶναι. Ἀλλὰ δὲν βλέπω διατί νὰ εἶναι διδάσκαλος κακός. Καὶ εἶναι. Ἀλλὰ δὲν βλέπω διατί νὰ εἶναι ἥκιστα—ἐμένα μοῦ ἀρέσουν αὐτὰ τὰ ξεράδια – ποιητὴς ὅταν διδάσκει· καὶ εἶναι.

—

Δὲν ἔρχομαι νὰ πολεμήσω τὸν Ποιητὴν διότι νομίζω ἀνόητον τὸν πόλεμον τῶν ἀνθρώπων τοῦ παρόντος αἰῶνος. Διότι νομίζω, μαζὺ μὲ κάθε ἀναγνώστην, σαγκιωτικὸν τὸν πόλεμον ἐναντίον ἀνεμομύλων καὶ φαντασμάτων. Καὶ εἶναι ἀνεμόμυλοι καὶ φαντάσματα, τὸ γνωρίζει πλέον ὁ καθεὶς, ὅλαι αἱ ἰδέαι τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Δὲν ἔρχομαι νὰ ὁμιλήσω διὰ τὴν «Σταχτοπούτα» διότι εἰς μίαν **σοφὴν** μελέτην τὴν ὁποίαν ἐφιλοπόνησα περὶ γλώσσης—ἀφοῦ εἶνε ὅλοι σοφοὶ εἰς τὸν μακάριον τόπον μας δὲν βλέπω τί μοῦ λείπει ἐμένα διὰ νὰ μὴν εἶμαι σοφὸς—καὶ τὴν ὁποίαν ἐπιγράφω : «**ὁ Φόρος τοῦ Αἵματος εἰς τὰ γλωσσικὰ Ξόανα**»—εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κάμνω μόνος μου τὴν διαφήμισιν τῶν μεγάλων ἔργων μου, διότι δὲν ἔχω καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς συγχρόνους μου ἀθανάτους καὶ φίλους — οἵδω ὅλα τὰ ὑποβράθρατα τῶν μακρῶν καὶ ἡλιθίων μου προσπαθειῶν πρὸς δημιουργίαν τῶν τεχνικῶν ξεράτων τὰ ὁποῖα ἔκοψαν τοῦ καθενὸς τὴν γλῶσσαν καὶ ἐκοκκάλισαν ὥραῖα τὸ μισθένς τὸ μυαλό, τὰ ψωτεινότατα αὐτὰ ἀποβράσματα διὰ τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον ὅν λυθῇ κατ' εὐχὴν θὰ μᾶς πάρῃ—ἂν καὶ μὴ χειρότερα! Γένοιτο! κατ' εὐθεῖαν μέσα εἰς τὴν Πόλιν, κατὰ τὸν σοφὸν μου φίλον κύριον Κοκκοτουμβάκην, ὑπερβαίνουσιν τὴν τρίπατον ἐρεύνων σοφίαν τῶν προηγουμένων μου σοφῶν καὶ ἔχουν μίαν θαυμαστὴν νέαν ἐμβρίθειαν ἡ ὁποία ἔχει μόνον τὸ ἐλάττωμα νὰ πετᾷ κάποτε τὸν κύριόν της διότι εὐθὺς ἐν πρὸ πολλοῦ εἰς τὸν δωδέκατον μῆνα. Δὲν ἔρχομαι οὔτε νὰ ἐνοχλήσω τὸν Ποιητὴν ὅτι τοῦ ἔχω μίαν ὑπερβολικὴν ἔχθραν καὶ ἀδυναμίαν, Ἔρχομαι μόνον νὰ εἰπῶ ὅτι συμβαίνει μία χαυτάτη παρεξήγησις καὶ ἡ ὁποία καιρὸς εἶναι νὰ διαλευκανθῇ καὶ δι' ρεθῇ· ἄλλο τι πρέπει νὰ διαβάζῃ ὁ συγγραφεὺς καὶ ἄλλο τί πρέπει νὰ διαβάζουν οἱ Δημογεροντιστὶ καὶ Νεοτουρκοὶ νέοι τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ γνωρίζωμεν περίφημα, ἀφοῦ θέλομεν καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχωμεν νὰ τοὺς διδάσκωμεν. Τὸ ἕνα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἄλλο τί πρέπει νὰ διαβάζῃ ὁ συγγραφεὺς καὶ ἄλλο τί χρειάζονται οἱ γεροντιάρικοι τῶν πραγμάτων καὶ οἱ Πολυχρονιάδαι τῶν Γραμμάτων. Ἄλλο τί χρειάζεται ὁ συγγραφεὺς νὰ κάμῃ, νὰ ἰδῇ, νὰ πιῇ καὶ ἄλλο τί οἱ ἐκπαιδευταὶ τῆς φιλοσοφίας καὶ οἱ μεγάλοι ἐδωδιμοπαῖδαι τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Ἑρμοῦ οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ γνωστὸν καὶ χλωρὸν κοινόν. Ἄλλο τί χρειάζεται ὁ συγγραφεὺς καὶ ἄλλο τί πρέπει νὰ ἰδῇ, νὰ διαβάσῃ, νὰ ἀκούσῃ ἕνα κοινὸν τῆς κουταμάρας καὶ τῆς ἀκαταλληλίας τοῦ ἰδικοῦ μας, μία νεότης τῆς προϊούσης ἡμιαθείας τῆς ἰδικῆς μας, μία κοινωνία τῆς μοχλαδίας τῆς ἰδικῆς μας, ἕνα ἔθνος ἐγκαθωμένον σὰν τὸ ἰδικόν μας. Κάθε πρᾶγμα εἶναι καὶ καλὸν καὶ κακόν. Καὶ τὸ ἀμώτερον τῶν πραγμάτων δυνατὸν νὰ εἶναι εὐεργετικὸν διὰ τὸν ἕνα καὶ φονικὸν διὰ τὸν ἄλλον. Καὶ ὅτι τονώνει καὶ ἐμπνέει ἕνα Παλαιολῆν, δυνατὸν νὰ ἀποκοιμίζῃ καὶ καὶ ἀπουζαιόνῃ ἕναν κοινότατον θνητόν

Ὄχι νέοι καὶ γέροι καὶ ἄνδρες καὶ παιδιά Ὅπως νὰ ὁ γέρος ποῦ εἴδατε νὰ πίπτῃ ἀπὸ τὸ «Μπαλκόνι» τῆς Νέας Σκηνῆς δὲν σᾶς ὠφελεῖ εἰς τίποτε. Τίποτε. Τίποτε δὲν ἐμπνέει ἡ ἀμάτεια τῶν ὀγδόντα ἑνὸς σακατεμένου γέροντος. Καὶ εἰς τίποτε δὲν σᾶς ὠφελεῖ κανένας ἀμαξᾶς καὶ κανένας σεΐζης καὶ κανένας Ἔνσελ καὶ κανένας Χένσελ. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν γνωρίζω τὸν ἀμαξᾶν Ἔνσελ, γνωρίζω μόνον τὸν Κάτσικαν. Καὶ δὲν φαντάζομαι εἰς τί ὀφέλησεν ὁ Κάτσικας τὴν Γερμανικὴν φιλολογίαν διὰ νὰ ἐννοήσω τί θὰ ὠφελήσῃ τὴν Ἑλλ. ὁ Χένσελ. Ὄχι! κανένας ἀμαξᾶς, καὶ κανένας σεΐζης, καὶ κανένας ἀγοραστής, καὶ κανένα σάπιο μπαλκόνι, καὶ κανένα ἀμαξοστάσιον καὶ κανένα βουστάσιον καὶ κανένα χάνι δὲν σᾶς διδάσκει τίποτε, καὶ δὲν σᾶς ἐμπνέει ποτὲ τίποτε—ὅπως δὲν ἐνέπνευσε τίποτε τόσα ἔτη τώρα ἐκείνους ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐμπνεύσῃ πρώτους, δηλαδὴ τοὺς συναγελαζομένους καὶ καουβαντιάζοντας μὲ τὸ Ἰταλικὸν καὶ Γαλλικὸν καὶ Γερμανικὸν πνεῦμα. Καὶ ἂν ἐκεῖνο δὲν ἐνέπνευσε αὐτούς, σεῖς οἱ ἄλλοι τραβᾶτε τὸν δρόμο σας.

—

Καὶ ἀντὶ νὰ χάνετε τὴν ὥραν τῆς ζωῆς σας ὅπως τόσοι γέροι καὶ τόσοι νέοι οἱ ὁποῖοι ἀπεμωράνθησαν καὶ ἐξαίραναν τὴν πηγὴν τῆς ψυχῆς των καὶ τὰς δυνάμεις των πρὸς δημιουργίαν, εἰσπνέοντες μόνον αὐτὰ τὰ ἐκπνευστικὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα τοὺς κρατοῦν χλωροφορμισμένους καὶ ἀσκομαχοῦντας δεινότατα, προτιμήσατε νὰ κυττᾶτε τὴν δουλειά σας καὶ τουλάχιστον νὰ ἐρωτεύεσθε κατένα ὡραῖον ἀπόπεδον τοῦ πλησίον. Καὶ ἐὰν θέλετε πράγματι νὰ καταπιεσθῆτε τι καὶ νὰ ἐμπνευσθῆτε τι ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, ἀντὶ νὰ περιμένετε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ βραδυμένα μὲ βρωμερὰ λάδια Γερμανικὰ λάχανα μὲ σάπια λουκάνικα τὰ ὁποῖα δὲν χωνεύει τὸ λεπτό σας στομάχι καὶ τὰ ὁποῖα ἔρριψαν ψόφια τόσα σύγχρονα

LIBER NATURA CETARLIS

Ἀπὸ τὸν ὄχτο ἐτράβηξε καὶ ἀνέμεσα ἀπ' τὰ βάτα
Ἀργὰ, σὰ σὲ ὕπνο, μπαίνοντας στὴ λίμνη ὡς μὲ τὸ γόνυ,
Ἐστάθηκε μαρμάρινο ξανοίγοντας τὴ στράτα,
Σὰν νἄρχιζε στὰ κρούσταλλα νερά της νὰ παγώνῃ.

Καὶ ὅταν μές σ' ὑπνοκανασκαμὸν ἀπ'τὰ δεντρὰ ἡ γαλήνη,
Παράδωκε τοῦ ὀνείρου της τὸν πόθο στὸν ἀγέρα
Καὶ ἅπλωσε δίχτυα μαγικὰ στὰ πόδια του ἡ σελήνη,
Ἐκεῖ, ἀλαφιάστηκε στὸ θρὸ ποῦ ἐρχόντανε ἀπὸ πέρα.

Καὶ ἀπ' τὰ ρουθούνια πίνοντας τἄγρια τοῦ δάτου μῦρα
Τὰ νεῦρα του ὅλα ἐκλόνισε ποῦ ἀνατριάχτη ἡ λίμνη
Καὶ χύθηκε τὸ μούγγρισμα στὴν ἡσυχία τριγύρα
Σὰν ὅλοι τῶν θεῶν οἱ αὐλοὶ καὶ τῶν Νεράϊδων οἱ ὕμνοι!

Ἄγγελος Σικελιανὸς

τσιτσίκια τὰ ὁποῖα θὰ ἐτραγουδοῦσαν ἄνετα εἰς ὅλην τους τὴν ζωὴν τὸ φυσικόν τους τραγοῦδι, εἶνε προτιμότερον νὰ μάθετε ὅτι ἡ Γερμανία παράγει ἕνα ὡραιότατον κρασὶ τὸ ὁποῖον λέγεται Liebfraumilch, —ὅπερ ἐστὶ μεταρμηνευόμενον, κατὰ τὸ ἔκτον ἐδάφιον τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς,—ἐκδύει τῶν πατρίων—Ἔρως, γυναῖκα, γάλα—δὲν ὑπάρχει, ἐμπνευσμένος νέος, γερμανικὸν πρᾶον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ μυρίζῃ λουκάνικο ἢ λάχανο ἢ γάλα, καὶ δὲν ὑπάρχει Γερμανὸς συγγραφεὺς εἴτε Goethe εἴτε Heine ὁ ὁποῖος ὅσον καὶ ἂν συχαίνεται καὶ ραπίζει καὶ ἀγωνίζεται νὰ ξεβγάλῃ τὴν Γερμανικὴ κακομοιριά, προστυχιά, πεῖνα, νὰ μὴν ἀδελφώσῃ κάθε στίχον μὲ μίαν κουταλιὰ σοῦπα χελῶνας, μὲ ἄρωμα τηγανητῆς πατάτας—τῇ ἀληθείᾳ θαυμάσιον προϊόν—διότι δὲν τὸ κατασκεύασαν οἱ ἀφοί.—Ζητήσατε λοιπόν, ἐμπνευσμένοι νέοι θεσπιθῆναι, ἀπὸ τοὺς ἐδῶ ἀνταποκριτὰς καὶ πρέσβεις τοῦ Γερμανικοῦ οἰνοπνεύματος ἀντὶ ἀλογίλας νὰ σᾶς ἐνστιλάζουν—ἐγκολώτατα λαθρεμπορικῶς—ἀπὸ τὸ κρασὶ αὐτό, καὶ ἀγόρασε ὡραῖο μὲν ἀγόρι μίαν φιάλην—καὶ ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ἀκριβὸν γράψε τοῦ πατέρα σου ὅτι ἔπαθες περιπνευμονίαν καὶ πλησόνεις ἰατρους καὶ χρειάζεσαι ἀγγέλλες—παράλαβε μίαν κόρην—χάριν εὐφημισμοῦ—ἡ ὁποία **Ὁπωσδήποτε** νὰ μὴν εἶνε πολὺ παλαιὰ γίδα καὶ πήγαινε ἕνα ἡλιόμυρτον πρωΐ—κάθε πρωΐ εἶνε ὡραῖον εἰς τὸν τόπον σου—νὰ λουσθῇς εἰς ἑλληνικὰ νάματα τὰ ὁποῖα ἐπικαλεῖται ὁ Παπαμιστριώτης καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἐπισκέπτεται ποτέ. Τὰ πάτρια αὐτὰ νάματα μὲ τὰ ὁποῖα σὲ φοβίζει ὁ κάθε Παπαδαμβέρης, εἶνε παντοῦ ὅπου κατεβαίνει μαλακὰ ὁ λόφος καὶ προσφέρει τὸ χριτωμένον κῦμα τὰ λερά σου ποδια. Κάθου ἐκεῖ καὶ βλέπε, καὶ ἀερίζου καὶ ἱλαρύνου καὶ φίλει τὸ ὄπλον εἰς τὸν ἥλιον καὶ βάλε το νὰ θωπεύῃ ὑγρὰ τὸν νωτιαῖον μυελόν. Καὶ πίνε, πίνε Liebfraumilch καὶ δόξαζε τὴν μεγάλην μαντοφόρον Γερμανίαν καὶ θὰ μὲ θυμηθῆς.

—

Ἀλλὰ καὶ μελέτα τὴν πλάτην τοῦ λόφου, τὴν κοιλίαν τῆς ἀκτῆς, τὸ μέτωπον τοῦ βουνοῦ, μελέτα τας καμπύλας τῆς κόρης εἰς τὸν ἥλιον, τὰ μάτια, τὶ χείλη, κάθε ἄνθος, κάθε ἀκτῖνα, κάθε ἦχον.

Ἐὰν δὲν σὲ ἀνεβῇ εἰς τὰ χείλη κανένα εὔμορφο ποίημα, βεβαίως δὲν θὰ σοῦ ἀνεβῇ ἡ χολὴ καὶ δὲν θὰ σοῦ κιτρινίσουν τὰ μάτια καὶ δὲν θὰ ἐνοχλῇς τὸν πλησίον σου καὶ δὲν θὰ τὸν ποτίζεις χολήν.

Κατακαῦμένο μου παιδί, εἰς τὸν τόπον ὅπου ὁ Μιστριώτης σύρει τὴν Καμήλαν τῆς Ἑλλ Σοφίας καὶ ὁ Δαμβέργης τὸ Κάρρο τῶν Πατρίων καὶ ὁ Ψυχάρης τὴν Ἀρκοῦδα τοῦ Ὡραίου, ἐὰν δὲν ἐμπνευσθῇς ὡραῖα ποιήματα τοὐλάχιστον θὰ ἔχῃς νὰ διηγῆσαι γηροκομούμενος ἀπὸ τὰ δεκαοκτώ, εἰς τα δημόσια Πρυτανεῖα καὶ παίζων τὸ κομβολόγι ποῦ σοῦ φέρουν εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ τοῦ Παρνασσοῦ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον, ὅτι ἐπέρασες καὶ σὺ μίαν ὡραίαν ἡμέραν εἰς τὴν ζωὴν σου, καὶ θὰ κάθεσαι ἥσυχος καὶ θὰ ἀφίνῃς καὶ τὸν κόσμον ἥσυχον.

Καὶ ἴσως, ἐὰν τὸ κάμνεις τακτικὰ καὶ εὔμορφα, σπκωθῇ καμμία ἄκρα ἀπὸ τα ὡραῖα χώματα καὶ κινήσῃ τὸν κάθε Δαμβέργη σας, τὸν κάθε Μιστριώτην σας, πρὸς τὴν ζωὴν καὶ πάρ' την καὶ αὐτοὶ οἱ νεογέροντες καὶ οἱ γεροντόνεοι ἀπὸ μίαν Ἀντιόπην ἢ Κασιόπην ἢ Νερατζιὰ ὑλαν φουντωτὴν να τοὺς περιποιηθῇ τὸν νωτιαῖον μυελὸν καὶ σοῦ δώσουν πρῶτα αὐτοὶ ποιήματα καὶ πάτρια, καὶ Ἰδανικά, διὰ να ἔχῃς κάτι να μυρισθῇς ἔπειτα καὶ σύ. Διότι, χλωροὶ μου νέοι καὶ γέροι ξεροὶ, ὁ νωτιαῖος μυελὸς εἶνε καὶ πᾶσα πηγὴ ἀληθείας, καλλονῆς, Σοφίας, καὶ ὅλη ἡ Σοφία τοῦ Σολωμῶντος εἶνε τὸ να περιπατῆσθε αὐτὸν ὅσον δύνασθε περισσότερον, φθάνει μόνον να μὴν τὸν ὀθεῖτε εἰς τὸν χορὸν ἐμπνευσμένοι νέοι τῆς Ἑλλ γῆς! συνηθίσατε ἀπὸ μικροὶ να κυττᾶτε να ὀρπάζετε σφικτα καὶ να τραγωδεῖτε ὅπως σᾶς κατεβῇ τὴν τριγύρω σας ἰδικήν σας ζωήν. Συνηθίσσδε ἀπὸ μικροὶ τὴν κάθε Ἰδανικότητα, τὴν κάθε τραγικότητα να μὴν τὴν ἐνσαρκώνετε εἰς τὸ γέρικον ρυπαρὸν κουφάρι κανενὸς μπακάλη, ἁμαξᾶ ἢ σκουπιδιάρη, να μὴν τὴν κλείετε εἰς κανένα βουστάσιον καὶ ἀμαξοστάσιον καὶ να φεύγετε εἰς τα τέσσερα κλείοντες τὴν μύτην σας ὅταν κανεὶς ὑψιπέτης ποιητὴς καὶ χαμηλοφάγος μπούρμπουλας σᾶς ἁπλώνῃ ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν κοπριὰν δια να ἀρωματίσῃ τὸ ἔργον τοῦ Τολστόη δια να σᾶς μεταδώσῃ τα ὑπέρτατα ρίγη τῆς ἀλογίλας.

Συνηθίσατε, ὦ ἐμπνευσμένοι νέοι τῆς Ἑλλ. γῆς !, ἀπὸ μικροὶ ὅλα σας τα ἐνδάλματα να τὰ ἐνσαρκόνετε εἰς ὡραιότατα σώματα καὶ ὅλας τας τραγικότητας εἰς ὑψηλα καὶ ὑπέροχα ὄντα, ἀνασηκόνοντες κοινωνίαν, ἀνθρώπους ψυχὴν, πρὸς κάτι τι ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον.

ΠΕΡ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Σιωπή! Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ μιλῇ γιὰ τοὺς φίλους : ἄλλως προδίδει μὲ τὰς λέξεις τὸ αἴσθημα τῆς φιλίας!

* * *

Δὲν θὰ κατορθώσῃ κανεὶς νὰ τὸν ὑποδεχθῇ τὸ πλῆθος μὲ Ὡσαννὰ, προτοῦ μπῇ στὴν πόλιν καβάλα σὲ γαϊδοῦρι.

* * *

Στὰ ὕδρη κάνει περισσότερη ζέστη ἀπὸ ὅση φαντάζονται γενικῶς στοὺς κάμπους, πρὸ πάντων τὸν χειμῶνα. Ὁ σκεπτόμενος, μπορεῖ νὰ βρῇ τί συμβολίζει αὐτό.

* * *

Ἄνθρωπος! Τί εἶναι ἡ ματαιότης τοῦ ματαιοδοξοτέρου ἀνθρώπου συγκρινομένη πρὸς τὴν ματαιότητα τοῦ ταπεινοτέρου ὄστις ἐν τῷ κόσμῳ, τῇ οὐσει, θεωρεῖται ὡς «ἄνθρωπος»!

* * *

Νὰ ἕνας ἥρως ὁ ὁποῖος δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σείσῃ τὸ δένδρον ὅταν οἱ καιροὶ ἦσαν ὥριμοι! Καὶ αὐτὸ σᾶς φαίνεται μικρὸ πρᾶγμα : Ἴδετε λοιπὸν τὸ δένδρον ποῦ ἔτσισε.

* * *

«Ζῶον σὰν ἄνδρας» λέγουν αἱ γυναῖκες· «ξεῖλες σὰν γυναῖκα» λέγουν οἱ ἄνδρες. Ἡ ἠλιθιότης εἶναι στὴ γυναῖκα τὸ λιγότερον γυναικεῖον.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΙΘΑΜΕΝΗ

Τῆς ὄψης του γελοῦσαν τὰ τριαντάφυλλα
Κι' ἐσκιρόπασε τὸ γέλοιο τους κόβε λουλούδι
Ἀντίφεγγεν αὐγὴ τὸ χαμογέλασο σου
Καὶ τῶν πουλιῶν ἐξύπνασε τὸ τραγοῦδι.

Ἄξαφνα! κρίνα τὰ τριαντάφυλλα
Στολίζουν τὴ στερνή σωμορφιά σου
Καὶ σβύνει ἴσκιος χαθὸς κυπαρισσῶν
Ἀχ τὴν κρινόλευκη τὴν ζωγραφιά σου.

Μὲ τὰ λουλούδια δὲν τὸ μάθανε
Στοῦ Ἥλιου τὸ φῶς γέλοιο γελᾶνε
Καὶ τὰ πουλιὰ τὸ κλώνιο τραγοῦδι τους,
Χτίζοντας τὴ φωλιά τους κελαϊδᾶνε.

Πέτρος Δρόσης

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν

Ἱδρυταί : Γ ΑΞΙΩΤΗΣ καὶ Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησία Δρ. 10
» ἑξάμηνος » 6
» τριμηνος » 4

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν
Συνδρ.ἐτησία φρ.χρ. 18
» ἑξάμηνος » 6

ΚΡΙΤΙΚΗ

Εἰς τὴν «Κριτικὴν» συνεργάζονται οἱ καλλίτεροι λόγιοι κ' ἐπιστήμονες, ἰδικοί μας καὶ ξένοι.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν : Διευθυντὴν «Κριτικῆς» Ἀθήνας Ὁδὸς Ἁγ. Κωνσταντίνου 20

Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθηνότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Βουλῆς.